

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

— Sedert van middag niet meer.

— Dat kan ik niet ruiken, hernam Flip nijdig, of eigenlijk wel, mompelde hij, ge ruikt het altijd waar er van die smerige Duitschers zijn.

— Over 't land ! gebood de soldaat. Niet meer terug langs het pad ! Ge moet maar elders vrijen ! spotte hij.

— Daarmee hebt ge u niet te bemoeien ! De schildwacht lachte.

— Houd u kalm, fluisterde Marie haar vriend toe.

— Ja, een mensch moet zich beheerschen erkende Flip. 't Is een harde tijd.

Ze kwamen samen aan « Duinzicht ». Nog even stonden de verloofden te kouten. Ze beminden elkaar zoo innig.

Marie trad dan binnen. Dadelijk kwam haar vader naar buiten. Hij wilde Flip spreken... en haalde hem spoedig in.

Deraad begon met een praatje over 't weer. Maar plots vroeg hij :

— Zeg Flip, gij zoudt veel geld kunnen verdienen.

Geld verdienen.

— Ja... Met een beetje durf. Nu en dan komt er een sloep uit Engeland. De Duitschers laten ze door. Maar aan boord zou een flinke Vlaamsche visscher moeten zijn.

— Laten de Duitschers een Engelsche

sloep door ? vroeg Flip verbaasd.

— Ja...

— Dus vaart ze voor hen ?

— Natuurlijk.

— Spionage of smokkelhandel ?

— Wat kan het u schelen ? Gij moet maar aan de kust loodsen. En dat is voor u niets.

— En den vijand dienen ?

— Tut, tut, zoo velen verdienen nu groot geld. En we zouden wel gek zijn, als wij zoo'n kansje voorbij laten gaan.

— Maar het is verraad...

— Groote woorden... Stemt ge toe, ja of neen !

— Neen, natuurlijk ! Ik behoef er geen oogenblik over na te denken. Ik blijf mijn land trouw...

— Dan kunt ge mijn dochter mijden. Uit is de vrijage !

— Gij hebt het recht niet ons te scheiden, omdat ik weiger een verrader te zijn ! riep Flip verontwaardigd.

— Recht ! Ik zal baas zijn in mijn huis. En nog eens, ge vertoont u rond mijn woonst niet meer, of ik zal andere hulp halen.

— Die der Duitschers ?

— Ja.

— En ge zegt dat zonder schaamte.

— Loop naar den duivel !

Deraad keerde zich om en ging heen.

Flip vervolgde triestig zijn weg.

De Engelschman.

Weer waren Flip en Marie samen.

En het meisje vertelde, hoe vader haar verboden had nog met Flip te verkeerren.

— O, ik begrijp er niets van ! kloeg ze... Vader is tegenwoordig zoo oplopend. En Marys komt dikwijls. Dan zitten ze lang in

de kamer. Moeder zegt niets... Gisteren waren er twee Duitschers bij hen. Vader verwacht ze weer.

— En ge vermoedt niet, waarom Marys zoo veel bij uw vader komt en wat die twee Duitschers willen ? vroeg de jonge man.

— Neen...

— Ik weet wat het is. Uw vader heeft er mij over gesproken. Hij en Marys gaan met de Duitschers zaken doen en ze wilden er mij ook in betrekken, maar natuurlijk heb ik met klank geweigerd. En Flip vertelde het gebeurde.

— En daarom wil vader mij verbieden nog met u om te gaan.

— Ja...

— Maar ik heb hem geantwoord, dat ik hem niet gehoorzamen kan.

— Dat begrijp ik.

— 't Zal dus verdrietig worden voor mij. — Ik had het nooit van uw vader gedacht. Van Marys verwondert het me niet. Dat is altijd een schavuit geweest.

— Vader laat zich verlokken door het geld.

— Bloedgeld !

— O, ik weet het wel ! Ik wil er geen duit van aannemen.

— O, neen, Marie uw zuster ?

— Die steunt vader. Zij is zeer op u gebeten. Ze kan u niet verdragen.

— Omdat ik maar een visscher ben. Geertrui is hoogmoedig. Maar, Marie, onzeliefde staat hooger dan dat alles. En niemand kan ons verbond breken.

— Neen Flip !

Zoo sprekend wandelden ze in de richting van het dorp.

— Kijk, die officieren zijn bij ons geweest en komen van avond weer, zei Marie, toen er twee Duitschers naderden. Hemel zij ko-

men naar mij toe.

— Fraulein Deraad, geloof ik, sprak een der luitenants groetend. Gij zijt toch een dochter van herr Deraad !

— Wij spreken met geen Duitschers, antwoordde Flip norsch. Laat ons onzen weg gaan en gaat gij den uwen.

Hij liep door met Marie. Een der officieren werd nijdig en wilde den visscher bij den kraag pakken.

— Niet doen, kalm blijven ! ried de ander, of gij verbrodt de zaken. Begrijpt ge niet dat gij den vrijer jaloersch maakt ?

— Ge kunt goed spreken, want de zuster is vriendelijk voor u.

— De schoone Geertrui.

— En ik kon gisteren tegen de moeder, die lompe boerin, galant zijn !

— Maar van avond ontmoet ge de andere dochter. Dan is die nijdige kerel er niet bij. Maar natuurlijk, als gij nu begint met haar vrijer in het hok te sluiten zal de deerne u een kwaad hart toedragen. Luister naar mij.

Intusschen wandelden de geliefden verder.

— Uw vader is verblind, zei Flip. Hij zou zijn dochters voor dat smerig bloedgeld niet ontzien. En Geertrui zit die sloebers zeker al toe te lonken !

— O, als dat thuis zoo moet gaan, trek ik liever heen Dan wordt ik meid !

Bij 't dorp hield een heer hen staande. 't Was een vreemdeling. Hij vroeg in 't Fransch waar mijnheer Deraad woonde.

— Ge zijt een Engelschman, zei Flip in 't Engelsch.

— Ja.

— En moet gij naar mijnheer Deraad ?

— Ja... zie...

De vreemdeling liet het adres zien.

— Is het ver van hier ? vroeg hij,

— O, neen... Dit meisje is de dochter van den heer Deraad.

— Zoo, zoo !

Toch keek de vreemdeling wat wantrouwend.

— Moet gij bij haar vader zijn ? hernam de visscher.

— Wie zijt gij eigenlijk ?

— Ik ga met de dochter trouwen, dus ben al wat van de familie. Maar gij zijt een Engelschman en moogt ge nu in dit door de Duitschers bezet land komen.

— Ge ziet het wel !

— Dan is de zaak niet zuiver ; want Engeland is met Duitschland in oorlog.

— Zijn het uw zaken ?

De Brit ging door.

— Die man naar uw vader, hernam Flip. Dat is voor de zaken... Die kerel zit ook in 't komplot. Hij zal de sloep zenden...

— Zoudt ge denken ?

— Maar natuurlijk ! Een Engelschman die nu onder de Duitschers loopt, in ons afgelegen hoekje komt dwalen, en naar uw vader moet ! Waarom zou dat anders zijn dan voor de zaken ! In elk land zijn deugnieten.

— O, kwam vader toch tot inkeer !

— Het geld is een leelijk beest. Geld verdienen, dan vragen velen niet naar de afkomst ! Ik had graag dien Engelschman eens afgeluisterd, maar hij liet niet los.

— Hij was rap weg !

— Hij wantrouwt mij. 't Zal smokkelarij over zee zijn. Daarvoor hadden ze mij nodig. Een visscher voor de zee ! Maar liever kom ik van honger om, dan alzoos geld te verdienen.

— En ik heb er u te liever om.

De geliefden wandelden verder.

Tegen den avond pas namen ze afscheid.

Flip bracht zijn meisje tot bij de hoeve.

— Als uw vader u nu maar niet hard behandelt, zei de jongeling ongerust.

— Dat heb ik voor u wel over.

— Als hij te onredelijk wordt, ben ik er ook nog.

— Ja, Flip... Maar God gave, dat er geen ruzie kome !

— Wij zijn de schuldigen niet. We staan zuiver.

— Ja...

Eensklaps klonk nijdig gevloek.

— Vader ! kreet Marie verschrikt.

— Stil maar...

— En Geertrui ! Die is hem gaan halen. Ze zal ons samen gezien hebben.

— Marie, ga naar huis ! riep boer Deraad. En gij leelijke zeerat, kruipt achter uw duinen of in uw stinkende hut ! vervolgde hij tot den visscher.

— Waarom die haat ? vroeg Flip.

— Omdat ik met u geen uitstaans wil hebben.

— Vroeger mochten Marie en ik wel omgaan. En nu deug ik al met eens niet meer.

— Ik moet u daarover geen uitleg geven ! Ge weet, wat ik wil.

De boer vertrok en Flip bleef alleen staan.

— Ons scheiden kunt ge toch niet, mompelde de visscher.

Maar verdrietig ging hij heen.

Weg van Huis.

Marie was door haar vader naar boven gestuurd.

— Kleed u zoo schoon ge kunt, had de boer gezegd.

Maar het meisje kleedde zich niet en zat in sombere gepeinzen neer. Ze hoorde stem-

men. De Duitschers traden binnen en ook de Engelschman was in huis.

Geertrui had de tafel gedekt.

Marie hoorde haar vader den trap opkomen. De boer van Duinzicht had zijn beste pak aangetrokken.

— Zit gij nog in 't donker ? vroeg hij. Steek de kaars eens aan.

De dochter gehoorzaamde.

— Ge zijt nog niet gekleed.

— Neen, vader...

— Komt ge niet naar beneden ?

— Neen, ik doe het niet.

— En ik herhaal u, dat ge u kleeden zult.

— Vader, dwing me niet ! Waarom moet ik daar bij zijn ?

— Omdat ik het wil !

— 't Is tegen mijn geweten !

De boer greep zijn dochter ruw bij den arm en op gedempten toon, hernam hij :

— Zult ge gehoorzamen ?

— Ik kan niet vader !

Hij sloeg haar, bevelend nog :

— Gehoorzaam !

— Sla mij vader, maar ik kom niet bij de Duitschers ! 't Is verraad !

Weer beukte zijn vuist op haar hoofd.

— Over een kwartier kom ik u halen !

Wee, als ge niet gereed zijt ! sprak hij met ingehouden woede. Over een kwartier hoort ge !

— O, vader, ik kan niet, ik mag niet !

— Over een kwartier ! ('t Vervolgt.)

Apotheek Frans Van de Plas

Opvolger van S. VANDE BERGHE
Bertenplaats, 8, (Kleine Markt)

:: Poperinghe ::